Önsa Lutherusse aupääw, mil omma usso pärrast kohto ees tunnistust teggi.

Otsego innimesse meel wägga römustab, nendega olles, kes ustawad ja jummalakartlikkud on, nenda kuleme ka heal melel neist könnelewad, kes omnal aial ausaste töödon teinud ja head saatnud Ma peäl.

Sugguse innimeste mällestus, kelle nimmed wagga ja kauni ello noude läbbi kuulsaks sanud, ei woi ial ärrakadduda innimeste melest, sest kümned kirjad kulutawad neid keige tullewa pölwe rahwale pölwest pölwesse. Kül on meie Lutherus nende auwäärt meeste kohta arwata, Lutherus, se kindel ussomees, se Jummala ning innimeste tru armastaja. Kui temma elloasjo kirjadest loeme, same mitto kord karta temma pärrast, et agga wahwa, wagga mehhele kurja ei tehta, ja same ta römustada, kui kuleme kuida Jummal tedda terwelt on läbbi aitnud; kül same immeks panna temma pühha meelt, et omma ello pärrast ühtegi ei holinud, kui agga Jummala au sai keelmatta paistma ja Önnisteggia kallis uus seädus seggamatta ja selgeste jälle innimeste kätte joudma; kül same suurt kitust mehhele pakkuda, tundes, kui wägga temma keige ristirahwa öppetusse, ello ja önnistusse pärrast murres seisis, ja ussin olli nende heaks töödteggema; agga keikis asjus peame ikka ueste Jummalat tännama, et nisuggust meest on ärratanud, omma Waimoga juhhatanud ja kinnitanud, ning temma läbbi ristikoggodusele sedda abbi walmistanud, mis tuhhanded hinged wägga iggatsesid ja süddame öhkamisega ommale palluvad.

Ei tahha kül selle same weikese ramatokesse sisse mahtuda, eestotsa keik üllesräkida, kuida aega möda ristikoggodusse luggu teiseks olli läinud, ni hästi ussosannade kui ussokulutajatte polest; ommeti tulleb nimmetada et Kristusse selge toe sanna walgus